

XXI.

Betænkning

over

Forslag til Lov angaaende Dannelsen af et Kirkeraad.

(Afgiven af Landsthingets Udvalg.)

Udvalget har, ved at tage det fremlagte Lovforslag under Behandling, fundet sig naturligen henvisst til det ældre Forslag, som i Aaret 1854 blev udarbejdet af Fleerheden af den da nedsatte Kirkecommissiøn og indgivet til Regjeringen. Det nærværende Forslag er historisk fremgaaet af dette; begge gaae i samme Retning, og falde i deres Hovedtræk sammen, ligesom ogsaa begge tilsammen have været forelagte Landemoderne til Betænkning af Kirkeministeren. Men det ældre Forslag er mere udført og tilbyder et bredere Grundlag og en fuldstændigere Veiledning.

Samtlige Medlemmer af Udvalget ere derhos fra først af komne overeens, om at forene deres Kræfter for at bringe dette Forslag i den bedst mulige Form, og først, efterat det fælleds Hverv var bragt til Ende, forklare sig over, hvorledes Enhver for sig fandt sig personlig stillet til Sagen.

Det er saaledes Frugten af det fælleds Arbejde, af omhyggelig Overveielse og gjentagen Drøftelse, vi have den Ære at fremlægge i det nedenstaaende Forslag.

Medens de enkelte Bestemmelser i Forslaget ikke trænge til Begrundelse eller Forklaring, ønske vi at henlede Thingets Opmærksomhed paa et Par almindelige Hovedpunkter.

Udvalgenes Betænkninger.

Det har været erkjendt, fra den Tid af at Kirken i Danmark traadte ud af det tidligere Forhold til den absolute Kongemagt, at der for den kirkelige Lovgivnings Bedkommende opstod et Hul, som maatte søges udfyldt. En Garanti for Behandlingen af de kirkelige Lovgivningsanliggender kunde ikke søges i Rigsdagen, og den kunde heller ikke anses at være tilstede i Cultusministerens Personlighed. Regjeringens Tanke var derfor fra først af henvendt paa Nødvendigheden af at sammenkalde en Kirken repræsenterende Forsamling, for hvilken Forslagene til den fundamentelle Ordning af Kirkens Anliggender kunde forelægges, inden derom toges nogen endelig Beslutning. Men en saadan Forsamling kom ikke istand, uagtet Tanken derom ofte blev fornyet. Det kunde imidlertid i Aarenes Løb ikke undgaaes, at so Lovforslag, vedrørende kirkelige Forhold og Anliggender, maatte komme frem for Rigsdagen; og ved Siden af al Erkjendelse af det Anomale i Stillingen, af Trangen til et berettiget Organ for Folkekirken, kunde det ikke undgaaes, at so Rigsdagen i slige Tilfælde kom til at indtage den ledige Plads.

Men, naar det i og for sig er forbundet med stor Banffelighed at drage en nogenlunde tilfredsstillende Afgørelsesning imellem

den 23